

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κύπρου στά Ἠνωμένα Ἔθνη, διαμαρτυρήθηκε πρόσφατα γιά τήν παραβίαση τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῶν Τουρκοκυπρίων ἀπό τοὺς ἐποίκους τῆς Ἀνατολίας. Σωστό τό διάβημα τῆς Κυβέρνησης. Καιρός ἦταν νά ἐνδιαφερθοῦμε σοβαρά καί ὑπεύθυνα καί σάν Κυβέρνηση καί σάν λαός γιά τοὺς συμπατριῶτες μας Τουρκοκυπρίους.

Σίγασε μετά τό πραξικόπημα καί τήν εἰσβολή ὁ ἀκατάσχετος πατριωτισμός τῶν ὑπερελλήνων, εἴτε γιὰτί δέν τολμοῦσαν εἴτε γιὰτί δέν μποροῦσαν νά προκαλοῦν ἀπροκάλυπτα τήν ὀργή καί τόν πόνο τοῦ προδομένου ἑλληνοκύπριου.

Ὡστόσο τόν τελευταῖο καιρό ἄρχισε νά παρατηρεῖται μιὰ ἔξαρση τοῦ καταστρεπτικοῦ σωβινισμοῦ πού ἔκαμε θραύση στήν περίοδο πού προηγήθηκε τοῦ πραξικοπήματος. Δειλά-δειλά ἀλλά σταθερά, ὄροι ὅπως ἡ "Φυλή", πού μέ ἐξαίρεση τοὺς Γκαῦπελς, Βάγκνερ, Ζιωβέν καί τοὺς σιωνιστές καί ἑλληνιστές, ἔχουν σχεδόν καταργηθεῖ ἀπό τό λεξιλόγιο τῶν κοινωνιολόγων ὅλου τοῦ κόσμου, ξαναεμφανίζονται καί μάλιστα στό στόμα μελῶν τῆς Κυβέρνησης.

Τά "ἑλληνοχριστιανικά ἰδεώδη", πού διανυσόμενοι τοῦ κύρους τοῦ Παπανούτσου χαρακτηρίσαν σάν ἀνύπαρκτο κατασκευάσμα τῶν παρανοϊκῶν τῆς ἑλληνικῆς χούντας, ἀναμασοῦνται μέ τό προκάλυμμα νά μὴν ξεχάσουμε τὺς ρίζες μας - νά μὴ χαθεῖ ἡ ἑλληνοκότητά μας - ἄσχετα ἂν αὐτό ἀκριβῶς θά καταστρέψει καί τήν ὑπόλοιπη Κύπρο καί τόν ἑλληνισμό της. Γιὰτί ὁ κίνδυνος νά χάσουν οἱ ἑλληνοκύπριοι τὺς ρίζες τους ἐξ'αὐτίας τῆς συνεργασίας μέ τοὺς τουρκοκυπρίους, εἶναι πιστεύουμε ἀληθινά ἀνύπαρκτος. Ὁ πραγματικός κίνδυνος εἶναι νά ξαναγυρίσουμε στή δεκαετία πρὶν ἀπὸ τό πραξικόπημα, ὅταν ἐκαταβάλλετο κάθε προσπάθεια νά τονίζονται οἱ διαφορές - μικρές μεγάλες καί φανταστικές ἀκόμα - μεταξύ τῶν ἑλληνοκυπρίων καί τουρκοκυπρίων καί νά ἐξαίρωνται τὰ κοινὰ σημεῖα μεταξύ τῆς κάθε κοινότητος καί τοὺς ἀντίστοιχους χώρους τῆς ἐθνικῆς της καταγωγῆς. Αὐτός εἶναι ἄλλωστε ὁ στόχος τῆς Τουρκίας πού ἐξυπηρετεῖ τὴ διαχωριστικὴ πολιτικὴ της καί πού τόσο ἔντεχνα μᾶς ἔκαμαν νά ὑπηρετήσουμε, τυφλωμένοι ἀπὸ τὰ κούφια συνθήματα τῶν ὑπερπατριωτῶν.

Ἡ νέα αὐτὴ τάση πού ἔμμεσα φαίνεται νά ἔρχεται σέ ἀντίφαση μέ τὴ σωστὴ ἀντίκρουση τοῦ θέματος τῶν τουρκοκυπρίων ἀπὸ τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, μᾶς κάμνει νά θυμηθοῦμε καί ἓνα ἄρθρο πού ἐμφανίστηκε στὴ

"Σημερινή" στίς 29 τοῦ περασμένου Γενάρη μέ τίτλο "Εἶναι οἱ Τοῦρκοι ἀδελφοῦ μας;"

Στό ἄρθρο ἐκεῖνο ὁ ἀρθρογράφος ἔκαμνε μεταξύ ἄλλων τήν διαπίστωση ὅτι:

"..... Τήν πολιτική ἡγεσία τοῦ τόπου, ἰδιαίτερα μετά τήν Τουρκική εἰσβολή καί κατοχή χαρακτηρίζει ὁ αὐτοσχεδιασμός, ἡ ἀπαράδεκτη ἀναμονή, ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀντίδραση καί πρό πάντων ὁ ὑπέρμετρος βερμπαλισμός καί ἡ ἔλλειψη διορατικότητας" καί παρακάτω, "Τό τραγικό τῆς ὑποθέσεως εἶναι ὅτι πολλοί πιστεύουν ὅτι πράγματι οἱ Τουρκοκύπριοι εἶναι ἀδελφοῦ μας"

Εἶναι στ' ἀλήθεια εὐκόλο νά κρίνουμε καί νά ἐπικρίνουμε ἐκ τῶν ὑστέρων, ξεχνώντας τίς γενεσιουργές αἰτίες καί τοὺς ἀσφυκτικά περιοριστικούς συντελεστές μιᾶς δοσμένης πράξης ἢ σειρᾶς πράξεων σέ μιᾶ δοσμένη στιγμή ἢ ἐποχή. Μέ χίλιους-δύο ἀγῶνες κι' ἀγωνίες ἐγκαθιδρύσαμε τό 1960 τήν ἀνεξαρτησία μας. Μέ ἀσφυκτικούς σχεδόν περιορισμούς στίς κινήσεις μας. Γιατί ἔτσι τό εἶχαν θελήσει κάποια διεθνή συμφέροντα, ἡ στρατηγική σπουδαιότητα τοῦ χώρου μας, τό μικρό μας μέγεθος σέ ὑλική δύναμη μπροστά στοὺς μεγάλους, ἡ ἀκόμα τά δικά μας λάθη καί ἔλλειψη διορατικότητας. Καί ριχτήκαμε στή δουλειά τό μισό ἐκεῖνο τάλαντο λευτεριάς νά τό κάμουμε σωστό γιά νά ξεδιψάσουμε δικαιοσύνη καί ἐλευθερία. Καί πετύχαμε ἀρκετά. Εἴχαμε δηλώσει ἀπό τήν ἀρχή μέ σαφήνεια πῶς θέλαμε νάμαστε τόπος εἰρήνης κι' εὐτυχίας γιά ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χώρας. Καί τό κρατούσαμε μέχρι πού ἄρχισαν κάποιες ἄλλες δυνάμεις νά δουλεύουν. Ὅσο γιά τή διεθνή μας θέση, διαλέξαμε τήν ἀδέομευτη πολιτική καί τή φιλία μέ ὅλους. Μά αὐτό δέν ἄρεσε στίς δυνάμεις πού μᾶς ἤθελαν στή δική τους σφαῖρα ἐπιρροῆς, ὄργανα στήν ἀσταμάτητη προσπάθειά τους γιά ἐπικράτηση στήν περιοχή.

Ἡ προσπάθεια γιά κάποια ἀναπροσαρμογή τοῦ συντάγματος τό 1963, ἔδωσε στοὺς ἐχθρούς τῆς Κύπρου τήν ἀφορμή γιά τή δημιουργία τοῦ πρώτου τεχνητοῦ ρήγματος στίς σχέσεις τῶν δύο βασικῶν κοινοτήτων καί "πατριῶτες" καί στίς δύο κοινότητες ὑπηρετήσαν πρόθυμα τά ξένα σχέδια. Κι' οἱ "πατριῶτες", ἀπλουστεύοντας τό πρόβλημα καί δογματίζοντας περὶ ἐχθρῶν, τό ἔθεταν σχεδόν ἔτσι: "Ἡ ἐκεῖνοι ἢ ἐμεῖς" ... "Ἡ Κύπρος εἶναι δική μας καί ὄχι δική τους." Ἴσως τέτοια συνθήματα, μονοκόμματα, ἀπάνθρωπα, σωβινιστικά νά στοιχειοθετοῦν, μέ τά τρομακτικά συνεπακόλουθά τους, σαφέστατη "πολιτική χωρὺς ὑπέρμετρος βερμπαλισμούς." Αὐτή, δέν εἶναι ἡ πολιτική τῆς νήφουσας καρδιάς, τῆς νηφάλιας σκέψης πού χιτίζει, σιγά μὲν ἀλλά σίγουρα, γύρω ἀπό τήν τράπεζα τῶν διαπραγματεύσεων μιᾶ καινούργια ζωή κοινῆς κι' ἐλεύθερης ἀποδοχῆς, ἀλλά ἡ πολιτική τοῦ παραζαλισμένου τραυματία, πού δέν εἶναι σέ θέση νά ξεχωρίσει ἐχθρούς καί φίλους καί πού ἐπιτίθεται ἀδιάρκριτα σ' ὅλους, φτάνει ν' ἀποφασίσει πῶς μόνο μέ τήν ἀντεπίθεση θά πάρει τό δόκητο του. Κι' αὐτό χωρὺς νά παραγνωρίζονται συμφέροντα,

πολιτικές σκοπιμότητες, συμμαχίες κ.λ.π. Είναι αυτή ή υπεραπλούστευση των πραγμάτων που φέρνει ολόκληρους λαούς σ' αντιπαράταξη μ' άλλους λαούς, που τους οδηγεί άργά ή γρήγορα στις εκατόμβες συνεχώς επαναλαμβανομένων πολέμων με αποτέλεσμα να κερδίζουν απ' αυτούς μόνο οι ξένοι με τ'α μεγάλα συμφέροντα. Ξυπνούν όμως κάποτε για να δούν σπαρμένη τή γη τους με πτώματα, με καμένα έρείπια, με εκατοντασέλιδους κατάλογους άγνωστών, με τσαντήρια, με ξεπαγιασμένα άθωα παιδιά, συρρικνωμένους από τόν πόνο γερόντους, βρακάδες άφύσικα μεταφυτεμένους σ' άπραγα παγκάκια στις έλεύθερες πόλεις

Έπί τέλους, τί πρέπει να σκεφτούμε; "Ότι άραγε ή πολιτική του "πας μή Έλλην βάρβαρος" και του "πας Τουρκος έχθρος" ή, αντίθετα, του Παντουρκισμού και Έλληνοφάγου Τουρκικού σοβινισμού θα μάς χαρίσει τήν ποθητή έλευθερία τής Κύπρου; "Άραγε πίσω από τό συρματοπλέγμα του ξένου Άττίλα είναι μια μάζα συμπαγής ανθρώπων που έφταιξαν ή θέλησαν τ'α σημερινά μας δεινά, που δέν υποφέρουν οι ΐδιοι, τουλάχιστον τόσο όσων και μες, γιατί, σιωπήσαν τόσο όσο και μες όταν έπρεπε να μιλήσουν και να βροντοφωνάξουν και που σύρθηκαν τό ΐδιο όπως τ'α "πρόβατα επί σφαγήν" ενώ τους υπόσχονταν μια γη τής επαγγελίας; "Η που χαίρονται μήπως για τή σημερινή κατάσταση του διαχωρισμού κι' εζν' έτοιμοι να σφάξουν τους έλληνοκύπριους με τήν πρώτη ευκαιρία;

Δέν μπορούμε να πιστέψουμε πώς υπάρχουν άνθρωποι τόσο άπληροφόρητοι για τ'α όσα συμβαίνουν πέραν από τ'α συρματοπλέγματα. Οι τελευταίες ειδήσεις που μάς έρχονται από τόν κατεχόμενον βορρά έπιβεβαιώνουν ότι 400 χρόνια ήταν αρκετά για να δημιουργήσουν διαφοροποιήσεις με τόν τόπο καταγωγής και "κοινότητα" με τους ανθρώπους που μοιράστηκαν μαζί τ'α πεπρωμένα για τέσσερεις ολόκληρους αιώνες. Φοβούμαστε ότι οι τόσο "σαφείς" τοποθετήσεις και οι αναφορές στη φυλή παίζουν τόν ρόλο Ντεκτάς στην έλληνοκυπριακή πλευρά, που στόχος του είναι ο όριστικός διαχωρισμός έλληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων και τό φάγωμα τής "Βόρειας Κύπρου." Τί προτείνεται μήπως, ν' άπαρνηθοϋμε τους συμπατριώτες μας τουρκοκύπριους, που παρ' όλη τή σιωπή, που τους έπιβάλλει ή μπότα των Άττιλών τής Άνατολίας, διαδηλώνουν τήν όργή τους για τήν κατάντια τους και πώς μπορούν να συμβιώσουν με τους έλληνοκύπριους και πώς είναι κι' οι ΐδιοι θύματα των ίδιων θυτών; Είναι θλιβερή ή διαπίστωση, μά φαίνεται πώς τ'α δίδυμα πραξικόπημα-έισβολή (έμπνευσμένα και τ'α δυό από τ'α "πατριωτικά" συνθήματα του ολοκληρωτικού και τελικού άλληλοφαγώματος) είχαν και άκόμη έχουν δυστυχώς - είτε ένσυνείδητα είτε άσυνείδητα - τ'α αντίστοιχά τους, τίς άδελφές παράλληλες προεκτάσεις τους στις δυό κοινότητες, άκόμα και σήμερα, τέσσερα χρόνια ύστερα από τό μεγάλο κακό του 1974, που προσπαθοϋν να μάς ξαναεμπνεύσουν τήν άπλουστευμένη και "σαφή" θέση τους για τόν "έχθρό."

Σίγουρα οι έχθροι υπάρχουν και πρέπει να τους καταπολεμήσουμε. Σίγουρα υπάρχουν και πρέπει να δουλέψουμε άσταμάτητα, ΐσαμε που να λυτρωθεϋ ή γη μας. Πρώτα, όμως, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ποιού είμαστε.

έμεις, που αυτός ό τόπος μάς ανήκει και που πρέπει να τον ελευθερώσου-
με.

Αυτός λοιπόν ό τόπος είναι ή Κύπρος. Και ή Κύπρος δέν ανήκει
ούτε στην Τουρκία ούτε στην Ελλάδα ούτε μονάχα στους έλληνοκύπριους,
ανήκει σ'όλους τούς κατοίκους της, σ'όλους άνεξαίρετα. Κι'άν πρόκειται
αυτή ή γη μας να ελευθερωθεϊ, έμεις οί κάτοικοί της, έμεις όλοι άνεξαί-
ρετα, όλες οί κοινότητές της, πρέπει να δουλέψουμε συντονισμένα για να
τήν ελευθερώσουμε. Ναί, οί Τουρκοί της Κύπρου κι'οί Αρμένηδες της,
κι'οί Μαρωνίτες της, κι'οί Λατίνοι της είναι άδελφοί μας, όπως πολύ
σωστά τό διακηρύττει ή ήγεσία της χώρας, και "τίποτε δέν μάς χωρίζει
άπό αυτούς." Τό πρόβλημά μας είναι ή προδοσία κι'ή είσβολή και έχθρός
μας είναι ούφορεϊς της κι'οί Αττίλας - έκτελεστές της. Ναί αυτοί
είναι οί έχθροί μας. Ναί, οί τουρκοκύπριοι είναι άδελφοί μας, όσοι
άντιτάσσονται στά σωβινιστικά σχέδια του Ντεκτάς και διψούν δικαιοσύνη
για όλους τούς κατοίκους της Κύπρου, είναι άδελφοί μας όσοι άντιστέκονται
στά έπεκτατικά σχέδια της Τουρκίας και ζητούν συνεργασία κι'ένισχυση
άπό μάς, είναι άδελφοί μας όσοι ποθούν και δουλεύουν για μιá Κύπρο κτισμέ-
νη πάνω σε νέα θεμέλια, ίκανή και πρόθυμη να δύνει θαλπωρή σ'όλα τά παιδιά
της. Κι'είναι έχθροί μας, τουρκοκύπριοι ή έλληνοκύπριοι, όσοι κηρύσσουν
τή διαίρεση και τό σωβινισμό, όσοι άνέχονται τή διχοτόμηση και μέ τήν
πολιτική και τϊς διακηρύξεις τους σε κάθε πέτρα, που βάζει ό Ντεκτάς,
προσθέτουν μιá δεύτερη δική τους, για να ύψώσουν ως πάνω τό τεϊχος του
μίσους και του αϊώνιου διαχωρισμού.

Αν για να κάνουμε άγώνα πρέπει να μισήσουμε, θα μισήσουμε τό
μίσος και τούς φορεϊς του. Θα μισήσουμε τά συνθήματα του διακοινοτικού
μίσους και τούς κήρυκές του. Θα μισήσουμε τούς ξένους και ντόπιους
έμπνευστές και ένσαρκωτές του. Τήν δουλεία στα κούφια "πατριωτικά"
ψευδοσυνθήματα μισώντας, είναι τήν ελευθερία που σηματοκρατούμε. Κι'
άν ό είσβολέας Αττίλας θα φύγει, θα φύγει μόνο μέ τον ένιαίτο συντονισμέ-
νο άγώνα όλων των Κυπρίων, μαζί μ'όποιον πρόθυμα υπηρετεϊ τήν ελευθερία.

Κι'όσο ήταν ή μεγαλύτερη πρόκληση στη ζωή μας πριν τό 1974 να
πετύχουμε να ζοϋμε μαζί ειρηνικά κι'άδελφωμένα, χωρίς να έπιτρέπουμε να
μάς άνακατεύουν οί όποιοιδήποτε τρίτοι, άλλο τόσο ήταν ή μεγαλύτερη ήττα
της ζωής μας τό ότι πέτυχαν οί δυνάμεις του σκότους να μάς διαχωρίσουν
σε δύο γεωγραφικά χωρισμένες κοινότητες κι'άλλο τόσο θάνατο από δω και
πέρα ή πιο μεγάλη πρόκληση της ζωής μας να ξανασιμύσουμε τό λαό μας σε
μιá συντονισμένη άπελευθερωτική δράση άπό τώρα, πριν πέσουν τά συρμα-
τοπλέγματα, αλλά και για να πέσουν τά συρματοπλέγματα για πάντα.

Οί δύο κοινότητες έχουν τϊς ρίζες τους, έχουν τήν θρησκεία τους,
τήν έθνική καταγωγή τους, έχουν όμως και κοινή Πατρίδα τήν Κύπρο, που τϊς
γέννησε τϊς έθρεψε και όπου για τόσα χρόνια ζοϋσαν μαζί άδελφωμένα. Είναι
ναί, οί τουρκοκύπριοι άδελφοί μας γιατί μάς ένώνει ή κοινή Πατρίδα οί
κοινές ανάγκες για έπιβίωση και οί κοινοί κίνδυνοι για άφανισμό.